

LJERKA DINJAR: MOJE 42 GODINE I 71 DAN

Knjižnice su kralježnice kulture svakog društva, a Hrvatska knjižnica za slijepe je kralježnica kulture slijepih.

Bila mi je čast i ponos provesti više od polovice svog života u takvoj ustanovi. Odlazak u mirovinu je događaj i promjena za svaku osobu. Posao u našoj knjižnici je specifičan, poseban, lijep, vrlo dinamičan i pomalo drugačiji. Tijekom godina s korisnicima postaješ prijatelj.

U mojim počecima, knjige i časopisi bili su na magnetofonskim vrpcama i kazetama - dvokanalnim i četverokanalnim, a od uređaja su se koristili magnetofoni i reproduktori.

Nije nostalgija, ali još uvijek se dobro sjećam faze prelaska na cd-ove i playere, pa onda i na daisy format, zatim na početke procesa preuzimanja knjiga i časopisa s naših mrežnih stranica. Za mnoge naše korisnike svi ovi tehnološki prijelazi bili su gotovo revolucionarni, no faze su bile postupne s mogućnošću odabira usluge za koju su pojedinci bili zainteresirani i spremni.

Od svojih sam kolega tijekom godina puno naučila, kako od onih iz mladosti, tako i od aktualnih koji fantastično vladaju tehnikacijama. No, od početka sam shvatila i prihvatila činjenicu da posao nije samo ono što piše u sistematizaciji radnog mjesta. Mnogi drugi itekako važni procesi su se događali tijekom vremena, naročito važna je 2000. godina, kada je Hrvatska knjižnica za slijepe postala javna ustanova u kulturi, te je uslijedila opsežna adaptacija prostora posudbenog odjela, studija za snimanje i tiskare.

S vama korisnicima knjižnice sam se u devedesetim družila kao prva urednica časopisa HSSIInfo u sklopu Hrvatskog saveza slijepih, potom časopisa Žena i podlistka časopisu Žene, ali ipak duže od trideset godina urednica sam časopisa Znanost i umjetnost. Mnoge od vas upoznala sam kroz posudbu poštom, osobno na šalteru ili pak u pozivima za dostavu. Vjerujem da me se katkad sjetite i kroz brajeve točkice na lijekovima jer posao implementacije brajevog pisma na lijekovima odrađujem zadnjih dvadeset i pet godina što mi čini posebno zadovoljstvo i ogromnu satisfakciju. Neobično su me veselile prigode kada smo u novouređenom prostoru knjižnice počeli s organizacijom tribina, predavanja, izložbi, koncerata, obljetnica. Svakog posjetioca bismo telefonski kontaktirali i odaziv je bio za svaku pohvalu. Sva ta draga lica rado čuvam u svojim uspomenama. Na svojim uredničkim počecima rado sam vodila intervju sa poznatim i istaknutim osobama. Iako prilično nesigurna u sebe, svoja znanja i kompetentnost, nisam odustala, jer sam tvrdoglava. Danas na taj period gledam vrlo kritično.

U 2025. godini obilježiti će se 60 godina postojanja knjižnice. Veselim se tom događaju jer to je kruna rada i truda generacija zaposlenika knjižnice.

U mirovinu formalno odlazim sa 31.12.2024. ali ću časopis Znanost i umjetnost uređivati još slijedećih nekoliko brojeva dok se ne pronađe novi urednik ili urednica. Kroz radni vijek naučila sam da posao kojim se bavimo daje smisao, oblikuje naše vrijednosti, čak i nalaže kako ćemo provesti većinu vremena. Stoga, odlazim sretna i obogaćena iskustvom koje sam stekla u ovoj knjižnici.

Dijelim veliko poštovanje prema svima vama, svojem kolektivu i kolegama. Nadam se da je moj skromni doprinos tijekom protekle 42 godine i nešto sitno dana, na bilo koji način doprinio nečem korisnom u životu slijepih osoba.

U novoj godini želim vam zdravlje, mir i zadovoljstvo.

Ljerka Dinjar